СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Пам'ятайте про Україну!

РІК 2. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 27-го ЧЕРВНЯ 1987 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, SATURDAY, JUNE 27, 1987 No. 122. VOL. XCIV.

Відзначено 70-ліття Першого Універсалу Центральної Ради

Ванкувер (ОУПС). — Заходами місцевого Т-ва Прихильників ДЦУНР під головуванням В. Дзюбенка відбулися тут у приміщенні прицерковної залі УПЦ в Ванкувері дня 12-го червня громадські збори для відзначення 70-ліття Центральної Ради й її „Першого універсалу", проголошеного в Києві 10-го червня 1917 р. Після відкриття зборів Головою та молитви о. пароха митрата Ю. Туржанського, запрошено до слова д-ра Яр. Рудницького, Голову Уряду УНР, що перебував у тому часі в Ванкувері, після наукової конференції в Університеті Б.К., як гість п-ства Ф. й М. Богданів.

В одногодинній доповіді д-р Рудницький відзначив історично-політичну вагу заіснування Центральної Ради, з'ясував ролю її Голови проф. М. Грушевського як ученого й одночасно визначного політичного діяча того часу, та подав вичерпну аналізу тексту „Першого Універсалу" Центральної Ради, відчитуючи та інтерпретуючи його поодинокі місця.

Після доповіді відбулася довга дискусія, в якій поружено не тільки питання цього універсалу, але й поточні справи з діяльности Уряду УНР у екзилі, на які доповідач давав вичерпні відповіді.

Дискусія продовжувалася й після закриття зборів за чаєм, який приготовили пані старанням О. Дзюбенко, видатної місцевої діячки.

Появився Історичний календар-альбом у 1000-річчя Хрищення України

(Гр. Лужницький). — Напередодні українського величавого й унікального свята 1000-річчя Хрищення України, гурток приятелів і поклонників мистецької спадщини визначного мистця монументаліста Петра Андрусева, разом із дружиною мистця Наталією Андрусів у проводі та з допомогою Фундації Українського Вільного Університету, звеличив це унікальне всеукраїнське свято мистецьким виданням настінного Календаря — Альбому в 1000-річчя Хрищення великого формату (18x22 інчів). Календар-Альбом на 1988 рік саме появився в розпродажі на нашому книгарському ринку. З давен-давна календар на Україні, тобто літочислення, що за основу мав астрономічні з'явища, зміну дня і ночі та пори року і був показником усіх днів, свят і видатних подій, був улюбленою лектурою старої України. Згодом, враз із розвитком нашого письменства, на Україні появляються календарі — альманахи, які не лише подають відомості з різних ділянок науки, але теж поширюють оригінальну творчість із ділянок української духової культури.

Побіч звичайного, т. зв. світського календаря на 1988 рік, Календар-Альбом містить теж показник днів, неділь і свят церковно-літургічних календарів східньої і західньої Церкви на 1988 рік. Побіч світлин св. п. мистця Петра Андрусева, його короткої біографії українською й англійською мовами, в Календарі — на 13-ти листках подані мистецько відтворені в прекрасних кольорах репродукції картин мистця — із днів величі і слави української Княжої Держави, як наприклад, „Сватання Анни Ярославни, королеви Франції", „Княжа пристань у Києві", починаючи від дохристиянських часів („Велес, божок тварин"), до Гетьманської Держави („Бій під Конотопом") включно. Побіч кожної репродукції двома мовами подані розміри картини та роки, коли їх створив мистець.

Велику заслугу у незвичайно дбайливому мистецькому виданні цього Календаря-Альбому, крім Н. Андрусів, яка своєю наполегливою працею здійснила цей оригінальний задум, мають теж і Мирон Баб'юк, директор друкарні в Рочестер, Н. Й. і Люба Мазяр; завдяки їх праці цей Календар-Альбом появився у мистецькій бездоганній формі. Голова Фундації УВУ, проф. д-р Петро Гой, піднявся спонзорства цього видання, цим зробивши добре діло.

Ціна цього мистецького Календаря-Альбому 15 доларів, поштова пересилка 2 дол. Замовлення слід слати на адресу: Наталія Андрусів, 123 Merritts Pond Road, Riverhead, New York 11901, або Богдан Кульчицький, P.O.Box 40, Riverton, New Jersey, 08077.

75 студентів записалися до Гарвардської літньої школи українознавства

Кеймбридж, Ма. (ФКУ). — 75 студентів уже записалися на 17-ту літню школу українознавства. Восьмитижнева програма, зорганізована Українським Науковим Інститутом Гарвардського Університету (УНІГУ) та Гарвардською літньою школою, включатиме курси української мови, літератури та історії України.

У позашкільній програмі цього літа будуть доповіді Віктора Малярека, репортера торонтонської газети „Globe and Mail" Божени Ольшанівської з організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні та Українського Дослідчого Центру: Інформативної Мережі (АНЧЕЙН); д-ра Юрія Божика, історика і спеціяліста історії XX ст. та Тані Михайлишин-Д'Авіньйон, перекладачки експедиції журналу „National Geographic" на Україну. До програми ввійде також серія фільмів.

Фонд катедр українознавства дає повні навчальні стипендії тим, які стануть членами організації Приятелі Українського Гарварду (ПУГ), вплачуючи три річну вкладку 300 долярів. Оплата за восьмикредитову програму Гарвардської літньої школи коштує 1,470 долярів. Цього року вперше є до диспозиції п'ять мовних стипендій, які покривають кошти гуртожитку й харчування. Ці стипендії фундує Рада Соціяльних Наук.

За словами Ольги Андрієвської, адміністраторки літніх курсів українознавства, „кількість кандидатів найвища за п'ять років. Наша репутація у великій мірі спирається на опінії учасників попередніх програм. Нам особливо приємно, що принаймні 15 цьогорічних студентів — це брати або сестри учасників попередніх літніх курсів. Маємо також низку студентів, які приїжджають вдруге".

Студенти приїдуть з Канади, Італії та з різних стейтів ЗСА.

ВИСТАВКА Я. ВИЖНИЦЬКОГО

Гантер, Н. Й. — Відкриття мистецької виставки Ярослава Вижницького відбудеться в неділю, 18-го липня ц.р., о год. 3-ій по полудні у власній галерії в Гантері.

СПЕЦІЯЛІСТ ІЗ ЗСА АНАЛІЗУЄ ВИКАЗКУ І. ДЕМ'ЯНЮКА; ОБОРОНА ПРОПОНУВАТИМЕ ПРИПИНЕННЯ РОЗПРАВИ ЧЕРЕЗ БРАК ДОКАЗУ ВИНИ ПІДСУДНОГО

Єрусалим, Ізраїль (АНЧЕЙН). — У четвер, 25-го червня ц.р. єдиним свідком на процесі проти І. Дем'янюка був д-р Антоніо Канто — спеціяліст з хемії і фізики, який від 1972 року працює у правному кримінальному відділі у Вашінгтоні, що пов'язаний із ФБІ та податковим урядом, де він перевіряє вірогідність різних документів у окремій для того лябораторії. Там теж існує, за його словами, велика „колекція" усіх родів чорнил, паперу, в якій між іншим, можна знайти 10,000 різних типів чорнил.

Допити д-ра А. Канта провадив прокуратор Міхаїл Шакет, тому що спеціяліст є свідком прокуратури. Після точного і вичерпного вияснення, які праці він виконує і як досліджує різні типи чорнила та паперу, допити зупинилися на виказці І. Дем'янюка, яка і була причиною покликання експерта до таких справ.

На запит прокуратора д-р А. Канто пояснив, що вперше бачив леґітимацію І. Дем'янюка 14-го березня цього року, коли був в Ізраїлі і в присутності сторін, що пов'язані з процесом проти І. Дем'янюка та разом з іншим спеціялістом, якого покликала оборона, зробив спільно аналізу представленої виказки. Обидва спеціялісти-знавці взяли потрібні проби чорнил і паперу, які були вжиті на виказці І. Дем'янюка, що її представила прокуратура. Кожного разу ці фахівці робили із своїх дослідів фотокопії.

Д-р А. Канто ствердив, що у виказці вжито 7 типів чорнил. Він теж ствердив, що всі матеріяли, які він знайшов на виказці, як паперу так чорнил і печатки, були такі, яких вживано до 1941 року. Щоб бути певним у своїй аналізі д-р А. Канто порівняв висліди із документами інших людей з того самого періоду. Використавши усі можливі модерні технічні засоби включно із лейзером, свідок заявив прокураторові, що всі матеріяли на виказці вживалося перед 1941 роком і це свідчить, що вона не була зроблена в пізнішому часі.

Після того розпочав перехресний допит д-ра А. Канта один із адвокатів оборони Джан Гіль, який поставив дуже конкретне та гостре запитання. Вказуючи на виказку, він звернув увагу, що на ній є червоним чорнилом підтвердження її із 1948 року. Якщо д-р А. Канто ясно заявив, що всі вжиті на виказці чорнила були з-перед 1941 року, то яким типом чорнила зроблено напис із 1948-го року? Свідок вияснив, що це той самий тип чорнила. На друге запитання Дж. Гіля як не можливе, щоб ця особиста виказка так добре збереглася від 1941 року, хоч була наражена на зміни погоди, людський піт і т. п., свідок відмовився відповісти, тому що не знає історії документу.

Чергове запитання оборонця торкалося того, чи коли б він сфабрикував тепер такий папір і чорнило, які були вжиті в документі (що теоретично є можливе, за словами д-ра А. Канта), то чи свідок уважав би це фальшивкою. Д-р А. Канто відповів, що, розуміється, це було би сфальшування. В продовженні своєї думки оборонець І.Дем'янюка запитав, чи коли б д-р А. Канто оглядав сфальшований в цей спосіб документ і не знав, коли він був зроблений, чи його відповідь була б така сама. Тут свідок мусів признати, що якщо б усі хемічні складники відповідали цим із перед 1941 року, він сказав би, що документ був зроблений таки тоді.

Щоб оправдати свою відповідь д-р А. Канто на кінець заявив, що його не цікавило зовсім, який документ він має оцінити, а як спеціяліста-науковця його завданням було лише дати оцінку чорнила та паперу так як від нього вимагали. На тому ствердженні допити д-ра А. Канта закінчилися і процес відкладено до чергового понеділка, коли першим виступить оборонець Йорам Шефтель, який буде доказувати, що існує відсутність доказів („no case") і тому треба припинити суд.

Інститут Дослідів Волині видав „Хроніку О. Семмо"

Вінніпеґ, Ман. — В квітні цього року під фірмовою маркою Інституту Дослідів Волині тут вийшла з друку цінна „Хроніка" Олександра Семмо. „Хроніка" — це спогади свідка українського політичного відродження, учасника Визвольних Змагань і воїна Української Народної Республіки. Книга більшого формату, її обкладинка мистецького оформлення Марійки Онуфрійчук-Сокульської, а сторінок у книжці 389.

Але „Хроніка" О. Семмо оповідає про те, каже її автор, про що „ані мемуаристи, ані спогадувачі ще не писали". Він у „Слові від автора", між іншим, пише:

„Тому, то автор рішив показати читачеві Україну, якою вона була не леше в часі революції і в початку визвольної боротьби а значно раніше, коли це отой український селянин ріс, щоб пізніше стати борцем за визволення його батьківщини, показати, як він проходив через вимушену од нього службу в „царському" війську, та про інші надії, які перед ним розіслала революція і з якими він повернув додому.

Автор „Хроніки" пише лише про те, що він сам бачив, та про те, що йому оповідали саме оті українські селяни в московському війську під час війни, коли авторові було доручено робити з них „хороших рускіх унтерофіцеров".

Ціна книжки в м'якій обкладинці — 15 дол., у твердій — 20 дол. Адреса замовлення: Research Institute of Volyn, Box 606, Winnipeg Man., R3C 2K3, Canada.

СВ. П. ПРОФ. Д-РА П.Ю.СТЕРЧА ГРОМАДА ВІДПРОВАДИЛА НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК

Філядельфія, Па. (Роман С. Голіят). — У четвер, 18-го червня 1987 року, болюче несподівано на розрив серця відійшов у вічність на 68-му році свого трудолюбивого життя проф. д-р Петро Ю. Стерчо.

Св. п. проф. д-р П.Ю.Стерчо

У понеділок, 22-го червня, до похоронного заведення М. і А. Насевичів прибуло багато народу, які взяли участь у панахиді, що її відправили отці: о. прелат Михайло Федорович — парох катедри Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Філядельфії; о. д-р Василь Бойсак — земляк Покійного; о. крилошанин Ярослав Шуст; о. д-р митрат Іван Біланич і о. декан Яків Мельник.

Після панахиди проф.д-р Михайло Пап, діючий голова ОДВУ і Канадського Дослідного центру ім. Юліяна Ревая, висловивши співчуття родині Спочилого, вдові Ірені, дочкам Оленці й Марійці й синові Юрієві, у своєму прощальному слові дав огляд життєвого шляху свого визначного земляка й приятеля з Карпатської України. Світлої пам'яті Петро Стерчо був взірцевим християнином, науковцем, політичним письменником, публіцистом, головою Організації Державного Відродження України (ОДВУ), пластуном, членом Організації Українських Націоналістів (ОУН), займав провідні пости в громадсько-політичних організаціях нашого поселення, віддаючи своє велике знання у безкорисливій праці для української визвольної справи.

Президент Української Народної Республіки д-р Микола Лівицький у своєму

(Закінчення на стор. 3)

ПОМЕРЛА СВ. П. МҐР ОЛЬГА КЛИВАК-ГОРЕЧА

Торонто, Онт. — Тут, у п'ятницю, 26-го червня 1987 р., відійшла у вічність на 68-му році життя маґістер фармації бл. п. Ольга Кливак-Гореча з дому Чайківська. Похорон в понеділок, 29-го червня, в Торонто. Покійна залишила в смутку мужа Зенона Горечого, сина Ігоря Кливака і брата Богдана Чайківського з родиною.

Працівник Московської Патріярхії був аґентом КҐБ

Москва. — Московський кореспондент газети „Ню Йорк Таймс" Билл Келлер повідомив про несподіване зізнання, зроблене колишнім перекладачем Московської Патріярхії Александром Шушпановим, який довгий час був інформатором КҐБ.

А. Шушпанов в кількох інтерв'ю і письмових заявах пояснив, що його відкритість викликана „невдячністю" совєтських властей, які позбавили його можливості працювати за професією. Діяльність Шушпанова як аґента припинилася на початку 1980-их років, але, за його словами, КҐБ і досі має багато своїх людей у Патріярхії. Кореспондент газети дивується, що колишній інформатор КҐБ застосував типово дисидентську методу, щоб привернути до себе увагу. Шушпанов оголосив голодівку і почав робити заяви для західньої преси, твердячи, що діє згідно з проголошеною Міхаїлом Горбачовим політикою „гласності".

Інформації Шушпанова носять суперечливий характер. Він навідріз відмовився назвати західнім журналістам імена інших аґентів КҐБ, інфільтрованих у Патріярхію, пояснивши це страхом за долю дружини і неповнолітньої дочки. Діяльність Шашпанова не залишилася непоміченою серед релігійних правозахисників, які давно запідозрили, що він співпрацює з КҐБ.

„Він (Шушпанов) був підозрілим типом і явно ненормальною людиною — сказав недавно звільнений з концтабору священик Глєб Якунін. — КҐБ повинно бути соромно за використання таких людей як інформаторів проти нас".

Отець Глєб Якунів був засуджений у 1980 році за діяльність, зв'язану з викриттям переслідування віруючих в СССР. Вирок о.Г. Якуніну був винесений на підставі відомостей, отриманих від Шушпанова.

Б. Келлер повідомляє, що на початку цього року Шушпанов запросив кількох західніх журналістів на свою московську квартиру. Колишній агент КГБ, що покаявся, прийняв гостей, лежачи в ліжку. Він безперервно курив і пив мінеральну воду. Шашпанов почав

(Закінчення на стор. 3)

В АМЕРИЦІ

ВЕРХОВНИЙ СУД схвалив відношенням голосів 7 до 2 існуючий федеральний закон, скерований до стейтів, з вимогою, щоб вони піднесли легальну межу віку, коли покупцям алькогольних напоїв вільно купувати й споживати такі напої, до віку 21 рік від народження. В разі, коли той чи інший стейт цих федеральних вимог не притримуватиметься, він втратить допоміжні фонди з Уряду у Вашінгтоні для розбудови й направи доріг, мостів тощо.

У ЧИКАҐО ФЕДЕРАЛЬНИЙ суддя здержав підвищення 260 поліціянтів на ступінь сержантів і лейтенантів тому що іспити, які вони проходили, виявилися дискримінуючими.

ЕТИЧНА КОМІСІЯ Палати репрезентантів перевірятиме обвинувачення проти конгресмена в Пенсильванії Остіна Мирфі, що вмішаний у порушення процедури голосувань та в платневих переступах. Без дальших вияснень етична комісія Конгресу прийняла резолюцію, в якій сказано, що одержано інформації, що Остін Мирфі, демократ, „можливо дозволяв віддавати голоси в своєму імені тоді, коли він був відсутнім з Палати репрезентантів".

АМЕРИКАНСЬКИЙ ДЕФІЦИТ у закордонній торгівлі нарешті зменшується завдяки спадові вартости доляра, що продовжується вже деякий час. Ця обставина матиме далекойдучі економічні й політичні наслідки, — кажуть знавці міжнародної торгівлі й чільні економісти країни, хоч попереджують вони, що дефіцити залишаться велетенськими принаймні до 1990 року. Багато комерційних фірм, які продукують папір, хемікалії, компютори, сільськогосподарську машинерію, літаки, автомашини, м'ясо, рибу, одяг і пряжу тощо вже відчувають деякі полегші і поступи у своїх збутах закордоном. Також Конгрес, з огляду на зменшення американського дефіциту в закордонній торгівлі, буде менше схильний уводити обмеження на ввіз чужих товарів в Америку, проти чого голосно висловлюється республіканська Адміністрація президента Реґена, що бажає вільної торгівлі поміж державами вільного світу.

ПАПА ПРИЙНЯВ К. ВАЛЬДГАЙМА НА АВДІЄНЦІЇ

Папа Іван Павло II приймає на авдієнції президента К. Вальдгайма.

Рим, Італія. — Не зважаючи на різні контроверсії і протестні заходи та акції Світового жидівського конгресу і жидівських організацій в З'єднаних Стейтах Америки, Папа Іван Павло II прийняв на офіційній авдієнції президента Австрії д-ра Курата Вальдгайма, і його дружину, хвалив його заходи для справи миру і замирення між народами, колись, як Вальдгайм був довгі роки на пості генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй, і тепер, під час його короткотривалої президентури. Папа, однак, ні словом не згадував під час приватної і спільної розмови про контроверсійні справи, тісно пов'язані з австрійським президентом, якому Світовий жидівський конгрес закидає співучасть у воєнних злочинах під час Другої світової війни, як він, будучи молодим лейтенантом військової розвідки в армії, мав нібито допомагати у транспортуванні грецьких жидів до концтаборів в Польщі і знав про масове винищення югославських комуністичних партизанів Тіта.

На думку політичних спостерігачів й аналітиків Святіший Отець під час авдієнції гідно обороняв права Ватикану приймати без тиску, голів держав, які собі цього бажають, дуже дипломатично відхилив всякий тиск на нього у цій справі і дав до зрозуміння противникам К. Вальдгайма, що він в його особі приймає голову держави Австрії, а не особу з-перед 45 років, молодого офіцера вермахту, якому жадний суд досі не доказав злочинів, а сам Вальдгайм категорични відкинув усі висунені проти нього закиди.

Американські жидівські організації також протестували проти цієї візити К. Вальдгайма у Ватикані і заявили, що вони категорично відмовляються від зустрічі з Папою у ЗСА, куди він прибуде у вересні цього року.

Авдієнція тривала 45 хвилин, а потім Вальдгайм зустрічався ще із секретарем ватиканської курії кардиналом Агостіно Касароли і обговорив з ним цілий ряд важливих проблем. Після офіційної частини в честь К. Вальдгайма, відбулася прийнятти з участю багатьох високих церковних достойників і дипломатичного корпусу. Очевидно, амбасадор ЗСА Френк Шекспір, під тиском жидівських організацій і на зарядження Державного департаменту, не взяв участи у цьому прийнятті, чим, без сумніву, образив австрійський нарід.

Цікаво при тому відмітити, що деякі ліберальні газети ЗСА, пишучи про відвідини Вальдгайма у Ватикані, більше написали про його „воєнні злочини", про „протести жидів", як про саму авдієнцію. Тенденція, аж надто видна, — кажуть консервативні коментатори.

У СВІТІ

З-ПІД ДОМАШНЬОГО АРЕШТУ був звільнений один з лідерів південнокорейської опозиції Кім Те Чжун. Незадовго до звільнення Чжуна відвідав спеціяльний представник Державного департаменту ЗСА Ґастон Сіґур. Кім Те Чжун вважається одним з найбільш непримиримих противників президента Чан Ду Гвана. Він вернувся в Сеул в 1985 році зі З'днаних Стейтів, де провів два роки у вигнанні.

ПРЕМ'ЄР-МІНІСТЕР Зімбабве Роберт Мугабе повідомив про намір уряду позбавити білу громаду країни гарантованого представництва в парляменті. Місцеві політичні спостерігачі вважають, що Мугабе буде вимагати конституційних змін з метою запровадити в країні однопартійну систему. Мугабе заявив також, що Зімбабве збереже свій військовий контингент у сусідньому Мозамбіку, де триває громадянська війна між марксистським урядом і прозахідньо настроєними повстанцями.

РЕЧНИК НІКАРАҐУАНСЬКИХ антикомуністичних партизанів заявив, що лише за перші два тижні червня „контрас" знищили 193 сандіністських військовослужбовців. Партизани захопили значну кількість зброї, переважно совєтського виробництва. Минулої п'ятниці партизани збили гелікоптер МІ-25, а тиждень раніше — гелікоптер МІ-17. Один з партизанських лідерів Енріке Бермудес заявив, що впевнений в продовженні американської допомоги. Для того, щоб переконати громадську думку ЗСА в її необхідності, партизани, за словами Бермудеса, повинні доказати, що вони є надійною заслоною на шляху розповсюдження антикомунізму в Центральній Америці. „Якщо допомога буде надходити в такому ж обсязі, як і колись, — сказав Бермудес, — то сандіністський уряд не зможе втриматися при владі більш як два роки".

У СЕРЕДУ РАНО, 24-го червня, викрадачі звільнили сина міністра оборони Ливану Алі Осейрана і його охоронця Сулеймана Сулеймана. Однак викрадений разом з ними тиждень тому колишній репортер американської телевізійної компанії Ей-Бі-Сі Чарлз Ґласс і далі перебуває в руках терористів. Терористи привезли Осейрана і Сулеймана до дому міністра оборони Абеля Осейрана в тому ж білому „Вольво", в якому вони були викрадені 17-го червня у південному передмісті Бейруту, виштовхнули їх з авта і зникли. Як повідомила сестра звільненого Алі Осейрана, Зейна, він не знає нічого про Ґласса, крім того, що той живий. „Ґласс все ще живий і для його звільнення робляться зусилля", — сказав репортерам міністер оборони Абель Осейран. Як повідомляють, ці зусилля робить Сирія, яка контролює частину ливанської території.

СВОБОДА SVOBODA
український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.
Tel.: (201) 451-2200

Postmaster: Send address changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel.: (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку — $22.00, на 3 місяці — $12.00
Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси — $1.00
Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Американський прапор на кораблях Кувайту

Зараз після катастрофи американського військового корабля „Старк" при вході до Перської затоки 11-го травня цього року, коли то роцілила його ракета з літака Іраку, при чому згинуло 37 моряків, президент Реґен заявив, що той сумний епізод не змінить політики ЗСА і не скасує присутности американської фльоти на тамошніх водах. У своїй промові до народу 15-го червня ц.р. Президент мотивував ближче потребу зберігати там американські військові кораблі для забезпеки нафтоналивних кораблів, що везуть ропу й нафту до союзницьких з Америкою країн Західньої Европи і Японії. Для підкреслення рішучости Америки боронити свободу водних шляхів, Реґен виявив готовість дати нафтоналивним кораблям Кувайту, найбільшого продуцента нафти, американський прапор. Це вже сталося і 22 кувайтські танкери отримали вже американський прапор. Арґумент президент Реґена простий і логічний: „Як там не стало би нас, то наше місце негайно займуть совєтські кораблі". Практично це значить, що тоді Москва узалежнить від себе вільні країни світу, які потребують ґазоліни, як предмету найпершої потреби.

Рішення президента Реґена не знайшло одностайного схвалення у Конґресі. В американському суспільстві та зокрема й особливо його демократично-ліберальних колах все ще існує патологічний страх перед „другим В'єтнамом". Самі члени американської державної верхівки не виключають, що ворожий Америці Іран, який зразу же заявив, що його не відстрашить американський прапор, може нападати на кувайтські танкери літаками, вивінованими у ракети совєтської продукції, або, що можуть знайтися фанатичні „камікадзе", які з прив'язаними до свого тіла бомбами злітатимуть на палуби танкерів, так, як це сталося з японським налетом на американську морську фльоту 7-го грудня 1941 р. у Перл Гарборі. Отож, не можна виключити, що присутність великої американської морської фльоти на водах, охоплених затяжною війною між Іраком та Іраном, може принести Америці новий поважний удар.

Критики політики президента Реґена пригадують, якою катастрофою скінчилася миролюбна експедиція американської морської піхоти до Ливану.

Але в одній своїй промові Роналд Реґен правильно сказав, що великодержава, яка мусить виконувати місію у всьому великому світі, опиняється інколи в ситуації, в якій треба ризикувати. Коли б вести політику ізоляціонізму в ім'я власної безпеки, то в сучасному світі така політика довела б до катастрофи: бо не можна „не бачити" існування совєтської імперії, наставленої на панування над цілим світом. Панування над Перською затокою було вже завітною мрією російських царів. Бо таке панування дало б можливість не тільки шантажувати світ припиненням достави нафти, але й уможливило б панування над водами Індійського і Тихого океанів.

Лихо у тому, що всі арабські країни, які продукують нафту, мілітарно дуже кволі, включно навіть із розмірно найсильнішою Савдійською Арабією. Такі державки тамошнього обширу, як Баґрейн, З'єднані арабські емірати, Квадар і Оман не являють собою ніякої поважної військової сили. Вони не мають війська ні військової фльоти, бо самі мирні і без претенсій грати активну ролю у міжнародних справах. У минулому тижні їхні міністри закордонних справ, включно з міністром Кувайту, перевели спільну конференцію, яка скінчилася одностайною резолюцією що всі ті держави й державки признають Кувайтові право боронити всіма можливими засобами свободу своєї торгівлі. Це така „моральна" підтримка, яка не має значення, коли не підтримана мілітарною силою. Цю мілітарну силу дає Америка, Великобританія і Франція. На конференції семи найбільш упромисловлених країн у Венеції всі були одностайні у тому, що треба забезпечити морський шлях від продукуючих нафту країн до країн Західньої Европи і Японії. На превеликий жаль, сама Америка мала у Другій світовій війні таких короткозорих державних мужів, які продиктували Японії і Німеччині заборону мати суходільну армію і морську фльоту. Коли Західня Німеччина стала потрібною для НАТО, то цю заборону злагіднено, але все одно Німеччина і Японія, які не мають власних копалень нафти, не мають теж військової фльоти, яка берегла б свобідний морський шлях.

Ставши великодержавною потугою Америка автоматично перейняла на себе обов'язки, з якими пов'язаний завжди поважний риск

Михайло Кучер

„Логічність" Москви у відношенні до дисидентів у Польщі

На Заході прийнято дивуватись „логічності" поступовання Москви до дисидентів. Мало знаних дисидентів замикають у таборах, або психічних лікарнях, а відомих випускають закордон, де вони поширюють пропаґанду проти СССР.

Пояснення такого стану також несамовито „логічне". Чим більше Захід дізнається правди про Совєтський Союз, тим глибше попадає у політичну шізофренію.

Захід також має свою „логіку" в оцінці подій на Сході. Німецькі західні інтелектуали засудили „Солідарність" за те, що каламутить спокій і добрі відносини з СССР.

Стефан Коген, знаний у ЗСА професор-політолог, не перший рік займається дезінформацією про СССР. Він пише, що американські інформації про СССР тенденційні, односторонні, злосливі і брехливі. Мову пропаґанди не можна погодити з об'єктивною аналізою. На Заході, — пише професор — прийнято обвинувачувати СССР за все погане, що діється у світі. Совєтський Союз обвинувачено за збільшення видатків на озброєння до 4-5 відсотків річно, за інвазію на Афганістан, за намір вбити Папу, за хемічну війну, за зістрілення корейського пасажирського літака.

Звичайна об'єктивність (!) вимагає противитися знеславленню країни, яка стільки витерпіла і стільки осягнула (!).

Пасажирський літак вислала над СССР американська розвідка з відомою метою. Населення Афганістану любить москалів. Роля СССР в атентаті на Папу на Заході приснилась. ЗСА мріють, щоб розпочати війну з СССР і т.д.

Треба визнати собі сумну правду — міт доброго СССР просто несмертельний. Дисиденти просто можуть захворіти від журби — Захід їх не хоче слухати, їм не вірить і їх не розуміє.

Завжди знайдеться на Заході „вчений ідіот" (вираз Леніна) який з апльомбом пише про те чого не знає і не розуміє. А тут треба додати, що не кожний „вчений ідіот" на Заході, який з ентузіязмом пише про СССР, є платний КҐБ. Згідно з „вченими ідіотами" вже 60 років існує досконалий, гуманний, успішний економічно устрій, з яким Захід не хоче порозумітися для добра цілого людства.

А практично кожного старця в СССР, який видрапався часто останніми силами на вершину могутности і вже не може нормально дихати, на Заході вітають мільйонами захоплених позитивних слів, повних довір'я і симпатій. Ось нарешті дочекалися справжнього.

Тоді на Заході пишуть, що черговий старець в ЦК ліберал (для того не треба доказів), що забере військо з Афганістану, бо так бо... любить джаз і американську горілку, вдає, що розуміє англійську мову, має в помешканні абстрактні картини.

А тепер „логічність" Москви у Польщі. Проголошення військового стану у Польщі було для „Солідарности" трагічною несподіванкою. Це, може, й правда. Пляну протиакції „Солідарність" не мала. Старшинський кадр армії був занепокоєний браком зброї та амуниції. Але без огляду на те, армія була готова до бою, якби у Польщу увійшли совєтські війська. Але одночасно старшини від майора і вище були виразно протисовєтські. Узгіднити такі відомості не так і просто.

Коли 1956 року за Ґомулки Хрущов приїхав до Польщі уряд поставив польську армію у стан поготівля. До війни були готові і совєтські військові відділи, стаціоновані у Польщі. Але часи міняються. Тепер у Польщі не було альтернативи. На протязі десятків років поляки сподівалися, що Польщею править справжня національна влада, а не поставлена Москвою.

Захід продовжує у відношенні до Польщі пасивну політику. Буде і далі давати позички, буде відкладати термін сплати старих боргів. Польський уряд буде продовжувати грабункову політику в економіці. Вугілля експортується у великій кількості, цукор також, хоч його бракує для власного населення, зокрема для дітей. Вугілля викопано так багато, що западається земля, ламаються віядукти, у проваллях зникають будівлі. Великий фонд для рільництва не може собі дозволити на приріст населення — три четвертих мільйона дітей, бо для них треба би три тисячі нових шкіл. Тридцять сім мільйонів поляків чекає цивілізаційний і культурний занепад.

На передових позиціях оборони народу стала Церква і підземна „Солідарність". Покищо режим не чіпає Церкву, але як довго? Вплив підземної преси великий, хоч малі міста і села підземну пресу не читають. І закордонне радіо не слухають. Молодь плянує втечу на Захід.

Олександер Домбровський

ЛІБЕРАЛІЗМ І ЙОГО ВПЛИВ НА НАУКУ

II.

Ми не мусимо кривити душею, бо історична правда є за нами. Треба лише подати її чужинецькому світові такою, якою вона є від віків сивої русько-української давнини. Ми живемо й діємо в такій безпрецедентно особливій добі нашої історії, в якій мусимо по можливості допасовувати тематику нашої науково-дослідної діяльности до потреб сучасности. Не час займатися нам тепер такими, як наприклад, вимір черепа неандертальської людини, або значіння йоти субскриптум у грецькій граматиці, чи вкінці самими літературними пам'ятниками схолястичної доби, майже аморфними з позиції сучасної національно-політичної дійсности. Ієрархія понять і вартостей є потрібна в підборі тематики дослідів. Сучасна, жорстока доба нашої бувальщини диктує нам більш актуальні теми, при чому не сміємо забувати й про досліди над нашим минулим і ревіндикацією наших духовно-культурних надбань з грабіжницьких рук окупанта-узурпатора. В науковій політиці є також конечною свідомість реальної дійсности нашого сучасного стану.

При згадці про науковий об'єктивізм мимоволі приходить на думку, як учені інших народів розуміють його на практиці. Німецькі, польські й чеські представники археології й протоісторії мають далеко неоднакові погляди стосовно проблематики давнього заселення середньої й частини Західньої Европи протослов'янськими племенами.

Представники московсько-російської (і підсовєтської!) науки різняться дуже своїми поглядами в узурпаторському дусі від українських учених в аспекті інтерпретації історичного процесу Східньої Европи. А світ польської науки підтримувався (і підтримує!) своїми „науковими" концепціями ідею польського походу на українські землі в дусі давно заржавілої ідеї Польщі Ягайлонів. Пам'ятаю добре деяких професорів — шовіністів з Львівського університету (Університет Яна Казімєжа), а в тому й украіножерну ґакату (Ґрабський, Ґломбінський, Буяк) в дусі хоробливих мрій, яку духово очолював Роман Дмовський, модерний автор порозуміння Польщі й Москви коштом України. Наукова діяльність згаданих професорів поступала в дусі постуляту „на знищене Русі". Шахматов ніби також став по стороні тези самостійности й відрубности української мови від московської в теоретичному аспекті. А практично: коли прийшли до нього українські делегати, показав ріжки єдинонеділимця, бо, мовляв, одне „дєло" теоретизування, а зовсім друге — практична політика. І то був член московської Академії Наук (академік). Vivat Academia, vivant professores!

А скільки то московсько-російських учених говорило й плодило свої „сочінєнія" в дусі валуївщини „нє було, нєт і бить нє может"? А як тепер? А вони були й є представниками науки, деклямували про науковий об'єктивізм, орієнтувалися у фактологічному матеріялі та, знали методологію науково-дослідної праці. Так, отже, в чому справа? Справа іменно в тому, що, визнаючи теоретично принцип наукового об'єктивізму, вони на практиці виходять з позиції національних інтересів своїх народів. А тим часом дехто з наших людей вискакує зі шкіри при надмірному, оперетному шаржуванні наукового об'єктивізму, мовляв, дивіться, який з мене учений, а ви лише псевдонаукові халтурники. Біда з такими науковцями, які починають науку від себе. Такі недомагання трапляються всюди, не лише в нас, бо всюди є люди й людці. Але в нас таке трапляється частіше. Можливо, що це психологічно-атавістичні залишки історичного минулого в наслідок довговікового стану перебування під возом історії. На нас мстяться закони психоісторії.

У зв'язку з нашою темою насувається питання, чи ширші кола суспільства можуть забирати голос відносно наукової політики й суґерувати свої поради. Дехто може вважати „святотатством", коли профани вдираються у святиню науки й диктують, чи лише дораджують жерцеві, як кадити богині мудрости — Мінерві. Правда, світ науки не сміє піддаватися впливам „вуличної товпи", але іноді з кіл громади можна почути статочні й розумні голоси, підношувані во ім'я гідности тієї науки й добра національної справи. І до таких голосів треба прислуховуватися мешканцям академічного Парнасу, тим більше, коли громада підтримує цю науку не лише морально, але й матеріяльно.

Лише взаємне розуміння між інтелектуальною елітою й з другої сторони народом, як базою опертя для рідної науки й культури в широкому розумінні, веде на правильний шлях визвольної політики в усіх її видах й згодом після перемоги до організованого життя.

Світ мусить бути авангардом на духових барикадах змагань у творенні наукових і загальнокультурних вартостей народу, а нарід має бути духовим надхненням і фізичною підпорою працівників своєї духової ниви. Вдумуючися у Праджерело універсально-людської духовости, Христову Правду на порозі нашого Тисячоліття, бережім нашу українську духовість перед згубними впливами модерних течій апостолів облуди.

ПРО ЦЕ І ТЕ

Про тих, що скорочують життя народу

Скажуть наші читачі, що заголовок О-КИ дуже драматичний і що напевно в нашій спільноті не можна найти таких, які хотіли б справді скоротити життя нашого народу.

А все ж здається нам, що таких шкідників у нас щораз більше і як воно не дивно, а трапляються вони навіть серед т. зв. громадських діячів, що стоять тепер у проводах українських організацій. Це ті, які добровільно залишають українську мову і переходять на англійську, переконуючи, що мова не є суттєва для народу і що найкращим для того доказом є жиди.

Воно трохи правда, але не дуже, бо хто має нагоду обсервувати зблизька життя молодих жидівських родин, то саме у них можна завважити тепер сильний зворот до глибокої релігійности, традиції а з тим і до їдіш чи гебрейської мови. А втім наше положення таки зовсім інакше як у жидів. Вони ж мають свою державу, де панує їхня мова і ніхто їх не переслідує, вони мають силу і впливи, що дозволяють трясти світом.

В Україні однак проходить від років русифікація і щойно недавно наслідком „ґласности" розпочали підноситися голоси за приверненням прав українській мові. На ділі, впровадженням російської мови у школи, пресу та літературу ідеться ж бо за прикорочення віку українському народові — щоб він „розплився" якнайшвидше у російському морі.

Яке, отже, право маємо ми тут, де панує повна свобода вирektися рідної мови добровільно, без ніякого натиску, чи страху? Хто дав право нам самим прикорочувати життя свого народу, серцем якого є мова?

Найбільше однак сумним явищем є це, що з таким легковаженням до справи нашої мови ставляться не тільки ці наймолодші, для яких вона щораз важча до опанування, але їхні батьки та інші, що належать до середнього віком а то вже дещо старшого покоління.

Ба, що більше завважуємо в останньому часі що ці саме „старші" зачинають собі публічно кпити з тих, які стараються вживати українську мову, які усіми силами стремлять до того, щоб продовжити життя україномовній пресі, книжці, пісні.

Хай це буде правда, що на підставі всіх соціологічних статистик і дослідів українська мова мусить тут у чужому оточенні завмирати, але чи треба нам самим прискорювати доконче цей сумний процес? І як у такому підсонні цілковитої резиґнації можна викресати завзяття і послідовність в уживанні української мови, що її плекають ще нечисленні родини, організації молоді, українознавчі школи?

І як тут бути оптимістом, як люди, які завдячують свою кар'єру і популярність українській спільноті, відкидають публічно українську мову? А може це у них ще далі покутує почуття меншевартости, яке каже їм відрікатися свого, бо „чуже" напевно краще, а передусім вигідніше?

Але таки не треба тратити нам надії, бо життя поруч із цими сумними прикладами, підказує також інакші, ясніші.

Ось недавну жіночу конференцію, хоча в ній брало участь багато молодих членок майже вповні перевели українською мовою, ось члени організації молоді, що тепер у студентському віці, домагаються дальшого ведення зайнять лише в українській мові, ось находимо молодих українських батьків які послідовно і терпеливо виправляють кожне англійське слово, що впаде із уст їхніх дітей, і це без стереотипного „як ти говориш..."?

То може всупереч статистикам, науковим доказам і нашим великим „патріотам" не буде так легко вкоротити життя українству?

О—КА

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Ще про могили українців у світі

Дуже добре, що „Свобода" у ч. 99-му з 27-го травня 1987 року скоментувала в своїй передовиці статтю Федора Братишина „Репліка із цвинтарної алеї", що появилась у журналі „Жовтень", у якій автор болiє над браком опіки над деякими могилами визначних українців на Личаківському цвинтарі.

Слушно зауважує автор передовиці, що „це тільки на одному кладовищі в Львові. А що діється на інших, а їх тисячі по всій Україні" — а ми додамо — по цілому світі.

Чи зрушив своєю статтею Братишин сумління львівських партійних бюрократів? Чи знайшов когось між ними, що поцікавився б цією справою?

• • •

Понад 20 років тому автор цих рядків помістив був статтейку в українській пресі „Могили українців у сві-

(Закінчення на стор. 3)

Д-р Юліян Мовчан

ЦІННЕ ВИДАННЯ НТШ

II.

Приємно довідатися, що д-р Домна Гупало (одружена з д-ром Іллею Ясінчуком), була учасницею Українських Визвольних Змагань. Хоч будучи ще реконвалесценткою висипного та черевного тифів, проте опинившись в „Чотирикутнику смерти, вона з браку медичного персоналу стала відповідальним лікарем потягу 2-0 у прифронтовій зоні. Вона також є авторкою статтей на медичні теми здебільшого поміщуваних в журналі „Жіноче Життя".

Так само з приємністю читаємо згадку напевно добре відомого читачам „Свободи" д-ра Михайла Данилюка — громадсько-політичного діяча та активного учасника українського повстанського руху на Волині під час війни проти гітлерівської окупації (був відомий, як отаман Блакитний). Від 1966 року був головним радним Українського Народного Союзу та є автором популярного 336 сторінкового довідника „На медичні теми". На жаль, помер передчасно 1981 року, проживши всього 62 роки.

Знаходимо в збірнику також прізвища двох Дмоховських — одного з них значно старшого віком — першого українського лікаря-дентиста в Галичині д-ра Степана Дмоховського (1875-1959), та другого - молодшого д-ра Леонтія Дмоховського (1909-1981). Останній є автором 450 наукових праць (серед них іншомовних 138) переважно з вірології в якій він вважався неперевершеним знавцем.

Трагічно загинув в автомобільній катастрофі 1950 року на 52-му році життя д-р Максим Журко (ст.90 довідника) — на рідних землях був доцентом Київського Медичного Інституту, а на еміґрації в роках 1948-50 — хірургом та керівником урологічного відділу ДіПі — шпиталя в Мюнхені. Написав кілька наукових праць — в тому числі „Туберкульоз нирок та його лікування", „Тривалість операції пересадки сечопроводів до простої кишки у випадках рака сечового міхура" та інші.

Мабуть, менше відомими для наших читачів є два швайцарські лікарі (точніше, швайцарські громадяни) — д-р Михайло Качалуба та його син — д-р Маріян Качалуба. Перший є не тільки визначним лікарем, але також автором чотиритомової автобіографічної повісти „Мої Одисеї" та кількох збірок поезії для дітей. Щодо Маріяна, який народився в Словаччині 1946 року, то він крім активної лікарської праці разом із своїм батьком, як фахівець внутрішніх недуг в Кляран-Монтреу, Швайцарія, час від часу у швайцарській франкомовній пресі спростовує україножерні брехні проти України та українського народу.

Хоч, на жаль, будучи малоспопуляризованою, але досить активною працівницею на українській громадській ниві є д-р Марія Кейван (з дому Крупська) — дружина добревідомого мистця-графіка Івана Кейвана з Едмонтону. Крім багатьох рецензій на різні твори, в 1985 році, вийшла в світ її 330-сторінкова автобіографічна повість „Пливе-шумить ріка".

У свій час досить спопуляризував себе своїм 734-сторінковим медичним довідником „Український лікар" д-р Амбросій Кібзей (1888-1954). Довідник вийшов двома накладами в роках 1945-1954, що як на українські еміґраційні умови є рідким явищем. (Правда, в цьому випадку велику ролю відіграв масовий наплив на американський континент нової еміґрації).

Також до визначних лікарів-публіцистів належить д-р Михайло Логаза (народжений 1906 р.) Крім 30 статтей в журналі „Лікарський Вісник" та понад 50 в різних періодичних виданнях, кілька років тому вийшла в світ його 350-сторінкова книга спогадів, промов, коментарів та інших п. н., „Таке то в нас життя". Як пише редактор збірника, „в цю працю автор вклав усе своє духове мислення"...

Для тих, хто з ним був особисто знайомий, незабутньою постатею залишається постать д-ра Леонтія Максимонька (1893-1965) — визначного лікаря - офтальмолога та громадського діяча. Перед вимушеним виїздом на еміґрацію, під час большевицької окупації Галачини в 1939 році виконував функції директора Лікарської Палати у Львові та одночасно був асистентом катедри офтальмології Львівського Медичного Інституту. За німецької військової влади з 1941 року був викладачем та керівником очної клініки того ж медичного інституту. Прибувши до Канади 1948 року, в 1952 році в наслідок тяжкої недуги, мусів погодитися на ампутацію лівої ноги, що змусило його передчасно відійти на пенсію. Відзначався глибокими прикметами людських чеснот.

„Лікар-анестезіолог, філантроп, громадський діяч та борець за правду українського народу" — такими словами схарактеризовано тут д-ра Євгена Стецькова з Баффало. Крім професійних статтей на медичні теми, він також часто виступає з публічними виступами, доповідями та рефератами на актуальні лікарсько-медичні теми.

У збірнику здибаємо ще два прізвища з відомими ідентичними прізвищами — д-ра Юрія Фещенка-Чопівського (народженого 1923 р.) — сина члена уряду УНР та його, Юрія — сина д-ра Петра Фещенка-Чопівського (нар. 1952 р.). Обидва вони є визначними лікарями, а якщо йдеться про Петра, то він був крім всього іншого, ініціятором лекцій для загальної публіки на тему „Медицина і мистецтво", в яких доводить, який вплив мали різні недуги на творчість таких мистців, як Моцарт, Моне Чехов, Бетговен та інші.

Окремо треба згадати д-ра Василя Плюща (1903-1976) — видатного лікаря-науковця та правдоподібно неперевершеного фахівця туберкульозних захворювань. Крім числених статтей на наукові теми, він є також автором дуже добре опрацьованої праці „Нариси з історії української медичної науки та освіти" (ст. 372, видано 1983 р.). Нав'язуючи до цієї праці, д-р М. Бойко в своїй передовиці пише: „З певністю можна припускати, що передвісником запланованого „медикус" д-ра П. Пундія була бібліографічна праця видатного лікаря Василя Плюща, що виказує з ділянки медицини 1028 бібліографічних одиниць та 339 суміжних ланок із додатком його власних головніших 47 праць. Це був початок нашого сучасника а також зразок, що саме в нас зроблено та що ще траба зробити"...

Звичайно, біо-бібліографічний довідник про визначних українських лікарів не був би довідником, якби до нього не було включено імена таких загальновідомих наших лікарів, науковців, громадсько-політичних діячів та

(Закінчення на стор. 4-ій)

Св. п. проф. д-ра П. Ю. Стерча...

(Закінчення зі стор. 1)

прощальному слові звернув увагу на вклад праці св. п. П. Стерча у визвольну боротьбу українського народу. Президент знав Спочилого ще з Хусту.

Проф. Олекса Біланюк прощав Покійного від філядельфійського осередку Наукового Товариства ім. Шевченка і від Української Вільної Академії Наук, згадуючи про великий вклад праці св. п. д-ра Петра Стерча в українську наукову скарбницю.

Павло Дорожинський голова ІСНО, Ідейно-Споріднених Націоналістичних Організацій, у своєму прощальному слові дав огляд вкладу публіцистичної праці св. п. Петра Стерча в націоналістичні видання, а головно в журнал „Самостійна Україна".

Проф. д-р Едвард Козора прощав Спочилого від професорської ради Дрексел університету, в якому до останнього дня свого життя працював св. п. проф. П. Стерчо. Проф. Козора — англомовний промовець, підкреслив у своєму слові, що незабутньої пам'яті проф. П. Стерчо був передовим науковцем економічних наук на цьому у-теті, брав жваву участь у проблемах університету, а крім того подбав, щоб його син і дочки здобули вищу освіту й своє бажання він здійснив за свого життя, бо дорожив наукою, знаючи їй ціну.

Інж. Юрій Іхтіярів — прощав Покійного від УРДП, Української Революційно-Демократичної партії, та передав співчуття родині від Митрополита Мстислава і від колишнього пароха української православної церкви у Філядельфії о. Михайла Борисенка. Незабутньою в історії українського поселення в ЗСА залишиться багатотисячна маніфестація у Вашінгтоні з приводу 50-ої річниці штучного голоду—Голокосту України. Маніфестація була успішна завдяки вмілій праці д-ра Стерча — Крайового комітету, який він очолював.

У вівторок, 23-го червня, до похоронного заведення прибуло з різних місцевостей ЗСА і Канади багато друзів, знайомих св. п. Петра Стерча та активних громадян українських, щоб відпровадити цього відданого працівника на національній ниві в останню дорогу. Стійку з прапорами при відкритій домовині тримали Карпатські січовики з Торонто й члени ОбВУА, Об'єднання бувших Вояків Українських Армій. Після панахиди, яку відслужив о. Михайло Федорович — жалібна громада перейшла до катедри УКЦеркви. Труну несли діти Покійного й Карпатські січовики.

В Українському Католицькому Митрополичому Соборі Непорочного Зачаття Пречистої Діви Марії у Філядельфії асистували Митрополитові Стефанові Суликові до Служби Божої й панахиди, отці: прелат і парох катедри о. Михайло Федорович, о. д-р Василь Бойсак і о. Михайло Горошко, колишній капелян Канадської армії. У своїй проповіді о. д-р Бойсак, земляк Покійного, згадав про великий вклад праці св. п. Петра Стерча у всі ділянки нашого поселення. Отець є гордий за свого земляка, який серед великого числа нашої інтеліґенції вибився на передове місце. Світлої пам'яті Петро Стерчо здобув два докторати, був професором американського університету, автором багатьох друкованих праць і разом з тим — активним членом в українських організаціях та взірцевим християнином. Він відійшов по заслужену нагороду до Всевишнього, — казав отець у зворушенні, — де на нього чекають наші попередні карпатські діячі: монсеньйор Августин Волошин, міністер Юліян Ревай, проф. Августин Штефан і д-р Стефан Росоха.

Після панахиди жалібна автокада з понад 30-ти авт проїхала вулицями Філядельфії на український католицький цвинтар св. Марії у Факс Чейс, Па.

Після відправи над відкритою могилою, яку провели о. Федорович і о. Бойсак, промовляв д-р Василь Вереш, голова світового проводу Братства Карпатських Січовиків, кажучи, що коли б ми могли прощати свого Друга у вільній Карпатській Україні, то ми там чули б дзвони наших церков і звуки трембіт, які сповіщали б про невіджалувану смерть цього заслуженого сина Карпатської землі, науковця і громадсько-політичного діяча. Світлої пам'яті Петро Стерчо мав постійний зв'язок з усіма січовиками по цілому світі. Він усюди знаходив собі приятелів. Він уважав, що тільки у вільній і соборній Україні наш нарід може бути свобідний, і тому він ширив правду про свій нарід тут, серед англомовного світу: „Петро буде жити в наших серцях, поки буде жити наш народ".

Микола Плавюк — голова Проводу Українських Націоналістів (ПУН), прощаючи Петра Стерча від ПУН, згадав, що не всім нам пощастило в житті переживати величні моменти нашої історії, які пережив Друг Петро. Він працював віддано у підпільних організаціях, військових, а на поселеннях — посвятився науці, родині й громаді, бо завжди знаходив час бути активним у громадському житті. Він популяризував націоналістичні ідеї. Він жив і працював для України. Переданням крихітки землі з України голова ПУН попрощав свого побратима.

Полковник Петро Войновський — командир Буковинського куреня — передав салют від побратимів зброї. Спільним „Видиш, брате мій" — жалібна громада попрощала свого довголітнього працівника на громадській ниві.

На тризні в „Дуґанс ресторані" після молитви, яку провів о. д-р Василь Бойсак, покійного проф. д-ра Петра Стерча прощали: д-р Зенон Городиський — голова КУПО, Комітету Українських Політичних Організацій; проф. Наталія Пазуняк — від Наукової Ради Світового Конґресу Вільних Українців, СКВУ, і Золотого Хреста; Микола Яшко — від видавництва „Самостійна Україна"; д-р Роман Барановський — від Української Американської Координаційної Ради, УАКР; інж. Олекса Палаташ, промовляючи від студентів української Торговельної Академії в Мукачеві, пригадав молоді студентські роки св. п. Петра, з яким Палаташ дружив. Обидва вони спільно переживали молодість на шкільній лавці й у Пласті, були учасниками й активними будівничими самостійности Карпатської України; інж. Михайло Герець промовляв від Дослідної фундації ім. Ольжича.

Інж. Михайло Шпонтак — приятель св. п. Петра ще зі шкільної лавки, висловлюючи співчуття родині Покійного, казав: „Ми молимось за спокій його душі, ми віддаємо йому шану і ми прощаємо у вічність великого сина Срібної Землі, одного з провідних українських суспільно-громадських діячів. У Торговельній Академії незабутній Петро став одним з найкращих студентів, пильний, з почуттям обов'язку, з високою культурою товариськости та надзвичайно активний у студентському житті. Його скоро вибрано курінним в Організації української молоді Пласт, бо він заслужив собі на загальне признання своїх товаришів, старших і молодших, та від професорів. По матурі з відзначенням, перед молодим Петром стелилась широка дорога, на якій він дуже визначився. І великий жаль огортає нас, що його шлях тепер обірвався... Я прощаю св. п. проф. Петра Стерча від Об'єднання Закарпатців в „Карпатському Союзі" та від усіх ближчих його земляків. Наш Друг відзначався хрустальним характером, льояльністю і словністю. Він втішався довір'ям у всіх, хто з ним співпрацював в його 50-річній суспільно-громадській діяльності і св. п. д-р Стерчо був понад усе — справжнім українським соборником та практикуючим християнином-католиком. Ці прикмети його характеру були ельоквентно підкреслені під час віддання глибокої шани св. п. д-рові Петрові Стерчові на засіданні Екзекутиви УККА після отримання трагічної вістки, в суботу, 20-го червня 1987 року, бо проф. Стерчо був активним і відданим членом керівних органів УККА упродовж 30-ти років та довголітнім головою Відділу УККА у Філядельфії. Під час його головування Філядельфія була першуном у збірці Українського Народного Фонду. Ми втратили вірного Приятеля, провідного суспільно-громадського діяча і великого українського патріота. Безмежний жаль його родини є і нашим глибоким жалем — і ми св. п. д-ра Петра Стерча ніколи не забудемо". Інж. Юрій Повстенко прощав покійного як свого побратима, згадуючи, що д-р Стерчо був дійсно соборником — універсальним українцем християнином і громадським діячем.

Д-р Юрій Солтис промовляв від Комітету Тисячоліття Хрищення України; Микола Кавка — від Злученого Українсько-Американського Допомогового Комітету, членом керівних органів якого був проф. Стерчо також упродовж 30-ти років; д-р Володимир Пушкар — від Патріярхального Т-ва; Дмитро Ткачук від гуцулів; інж. Михайло Нич — від громади Філядельфії і співробітників св. п. д-ра Петра Стерча.

Д-р Юрій Стерчо, син Покійного, подякував учасникам тризни за участь у цих сумних днях для нього і його родини, для приятелів його Батька. Дякував він душпастирям-отцям за участь в похоронних відправах і сказав на закінчення, що його батько болів роздором нашої громади і гаряче бажав єдности. Спільним співом „Видиш, брате мій" жалібна громада попрощала свого довголітнього, одного з найкращих, суспільно-громадського діяча проф. д-ра Петра Юрія Стерча на вічну дорогу.

СТИПЕНДИСТИ ФУНДАЦІЇ УВУ 1987

Стежками Батьків по Европі

Проф. Петро Гой, Н.Я. Провідник групи · Андрій Данилюк, Н.Я. Асистент пров. групи · Христина Черпінська Бронкс, Н.Я. · Стефанія Дзядів Слінґерланд, Н.Я. · Роксоляна Елліот Міннеаполіс, Мінн. · Андрій Фесак Бруклин, Н.Я.

Наталія Фесак Бруклин, Н.Я. · Тамара Ґальо Брукфілд, Конн. · Володимир Ганчук Л.І.С., Н.Я. · Христина Глушко Йонкерс, Н.Я. · Михайло Ю. Гувен Рекі Гіл, Конн. · Марта Ю. Колінська Ветерфілд, Конн.

Василь Пучків Ню Сіті, Н.Я. · Михайло Пиктей Ютіка, Н.Я. · Олександер Макаревич, Сан Матео, Кал. · Гелен Міхалишко Л.А.С., Н.Я. · Марта Подолюк Пасейік, Н.Я. · Марко Поладюк Фремонт, Кал.

Адріан Савчук Сиракус, Н. Дж. · Тетяна Штурми Монтреал, Канада · Лариса Скомська Озон Парк, Н.Я. · Христина Содоль Бейсайд, Н.Я. · Павло Шмотолоха Каліфорнія · Лада Тася Туркало Коннектікат · Оксана К. Уздейчук Йонкерс, Н.Я.

Ню Йорк (ПҐ) — **Цього літа** як, і в минулих роках, **заходами Фундації УВУ в Америці**, та завдяки слідуючих ПОСТІЙНИХ СТИПЕНДІЙНИХ ФОНДІВ (ПСФ): **св. п. Теодора Витвицького; св. п. о. Ярослава Тростянецького; Миколи і Марії Бойчуків; інж. Остапа й Ірени Захарків; св. п. інж. Богдана і Евгенії Онуферків; Надії і св. п. інж. Івана Кравчуків; Якова Шеґрина; Миколи Поповича; інж. Софії Гаєвської; Михайла і Марії Іваськевичів; Юліяна і Стефанії Монастирських; св. п. д-р. Степана Гика; Федора і св. п. Анни Олійник; Катерини Коленяк; д-р. Романа і св. п. Марії Малащук; Романа Кухти; Павла Німця; св. п. д-р. Михайла Сосновського; проф. Таїси і св. п. д-р. Петра Богданського; Олександра Яроша;** та інших, — **і при щедрій допомозі української патріотичної спільноти, — ФУНДАЦІЄЮ УВУ приділено 120 стипендій на літній семестр 1987.**

СТИПЕНДІЇ є дані на **різні навчальні програми** в часі літнього семестру 1987 **на УКРАЇНСЬКОМУ ВІЛЬНОМУ УНІВЕРСИТЕТІ** в Мюнхені. Вони **покривають** оплату за навчання, а для незаможних студентів також кошти прожитку в українському інтернаті.

СТУДЕНТИ — походять з різних країн **українського поселення, як: Австралія, Австрія, Арґентина, Бразилія, Англія, Бельгія, Франція, Голляндія, Італія, Швеція, Польща, Чехо-Словаччина, Юґославія, Америка і Канада.**

Більшість цих студентів вперше у своєму молодому житті **буде мати можливість провести літо із своїми ровесниками і друзями** з різних країн українського поселення **в Українському Вільному Університеті** — центрі української незалежної науки. **Від їх співжиття, взаємнопізнання, здобутого знання і пізнання нашої правди, а зокрема пізнання СТЕЖОК наших великих попередників — багато залежить куди поведуть ці молоді люди наші національні стежки в майбутньому.**

В навчальній програмі СТЕЖКАМИ БАТЬКІВ по ЕВРОПІ бере участь цього літа 24 студентів. Кожний із них одержить 3-6 каледж кредитів. (Курси: слов'янська цивілізація; Історія України; Історія Східньої Европи; Українська еміґрація). Чужі університети радо приймають кредити з УВУ. Крім евентуальної стипендії на оплату курсів, — всі інші видатки покривають самі учасники.

ПРОФЕСОРИ: коло 40 професорів-викладачів із багатьох галузей знання й культури, в літньому семестрі УВУ, цього року будуть вести **74 різних курсів і семінарів.** Виклади охоплюють важливі ділянки українiстики й українського буття, як історія, мова, мистецтво, суспільні науки, право, економія, українська еміґрація, українці на поселеннях, порівняльний фолкльор; українські народні пісні і бандура, тощо.

ВЕЛИКЕ число професорів УВУ викладає в університетах Америки, Бразилії, Канади й европейських країн, а свій щорічний приїзд до УВУ (на власні кошти) **вважає своєрідним національним обов'язком супроти молодшої ґенерації.**

ЩЕ ПРО СТИПЕНДІЙНУ ПРОГРАМУ

Вашінгтон (Я.Б.). — Організація українських професіоналістів Вашінгтонська Група повідомляє, що термін для внесення аплікацій на стипендійну програму ВГ кінчається 30-го червня.

Однорічні стипендії видаються студентам для позаакадемічних дослідів і інших корисних проєктів, в яких використовуються центри й інституції в районі Вашінгтону.

Аплікації слід надсилати на адресу: The Washington Group Fellowhip Program, P.O.Box 11248, Washington, D.C. 20008.

МОЛЕБЕНЬ ДО СВ. ВОЛОДИМИРА

Дітройт, Миш. (Р.Л.). — Дітройтський Метрополітальний Комітет Українського Тисячоліття повідомляє громаду Дітройту і околиць, що наступною Богослужбою в святкуванні тисячоліття християнства в Україні буде Молебень до св. Володимира. Цей молебень відправлять священики наших християнських Церков при співучасті єпископа Інокентія, в неділю, 12-го липня ц.р., в год. 3:00 по пол., на літній оселі церкви НЗПДМ в 3250 Walton Blvd. Drayton Plains, біля міста Понтіяк. Співатиме збірний хор українських церков Метрополітального Дітройту.

Працівник...

(Закінчення зі стор. 1)

говорити по-англійськи, але змучившись, перейшов на російську і повідомив, що його кілька разів насильно годували. За словами Шушпанова, його співробітництво з КҐБ почалося в 1971 році, після арешту Владіміра Буковського. Шушпанов познайомився з Буковським через неназваного спільного знайомого і допоміг йому дістати працю перекладача при Патріярхії. Якраз тоді Шушпанов повідомив КҐБ, що дістав від Буковського книги Александра Солженіцина і Роберта Конквеста.

Сам Буковський в телефонічному інтерв'ю сказав Келлерові, що Шушпанова, мабуть, залякали, а на суді він старався виправити становище, заявивши, що він сам просив Буковського дістати йому книги, про які йшла мова.

Шушпанов сказав, що його звільнили з праці після того, як дізналися, що він зв'язаний з Буковським. Потім його викликали в КҐБ, де полковник і підполковник завербували його як інформатора.

Представник закордонного відділу Російської Православної Церкви у телефонічній розмові підтвердив, що Шушпанов працював у Московській Патріярхії. На запитання чи знає церква про співпрацю Шушпанова з КҐБ, цей речник відповів: „Запитайте його самого. Звідки я знаю?"

Висловивши жаль з приводу своєї колишньої діяльности, Шушпанов сказав: „Я знаю, ліпше, ніж інші, що таке співпраця з царством зла".

Ще про...

(Закінчення зі ст. 2)

ті", в якій пропонував зорганізувати гурт зацікавлених цією справою осіб, зібрати інформації про могили українців у світі, які є розкинені не тільки по всіх країнах Европи, але й по інших континентах. Щораз менше стає нащадків тих, що похоронені в різних країнах, щораз менше, тих, що хотіли б зберегти пам'ять про них.

Відповідь була літотепла, мовляв є організація, що цією справою повинна зайнятись. За той час повинна була вийти книжка не тільки з біографічними даними, але ще й із знімками могил. Це є нашим обов'язком зареєструвати могили земляків. Абстрагуючи від воєнних цвинтарів з останньої війни, існують ще могили визначних українців, що померли в колишній Польщі, Німеччині, Австрії, Чехо-Словаччині, Румунії, Юґославії... Можна й треба відмітити могили українців у Нарвіку чи на побоєвищах Африки. Гинули наші вояки Чужинецького Леґіону в Індокитаї чи згодом у В'єтнамі. Треба теж зареєструвати могили всіх тих, які повмирали в таборах переміщених осіб, є похоронені на місцевих німецьких цвинтарях і якими ніхто не опікується. Може можна ще відчитати написи на хрестах.

Колись по наших селах, в читальнях „Просвіта" висіли оправлені в рамках списки громадян даного села, які загинули. Чи не варта було б запровадити у нас той звичай і вмурувати такі пропам'ятні таблиці по наших церквах? Варта відтворити списки похоронених і знищених большевиками цвинтарів (міський цвинтар в Станиславові).

Варта ... можна було б ще не одно.

Час втікає, а молоде, перед 50-ою покоління не дуже то цікавиться цими справами, а старше покоління, яке могло б подати ще деякі інформації щораз більше відходить із цього світу.

Пригадую собі, що поляки в Лондоні мали книжку про польські могили у світі.

Час і варта нам взятись до діла, почати збирати матеріяли, що у висліді дасть монументальну працю. Українська преса напевно прийде з допомогою.

Чи виявлять зацікавлення до цього наші „батьки народу?".

Орест Корчак-Городиський
Чикаґо, Ілл.

Українське Лікарське Товариство Північної Америки (УЛТПА) Відділ — Середній Ню Йорк

ділиться сумною вісткою зі своїм Членством і Громадянством, що дня 14-го червня 1987 р., несподівано відійшов у Вічність

св. п. д-р мед.

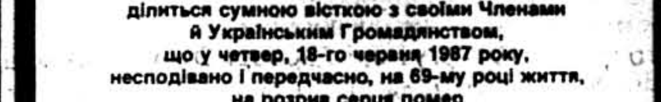
ЛЮБОМИР БИЛОВ

ЛІКАР-ПСИХІЯТР в PORT CRANE, N.Y.

Управа Відділу висловлює глибокі співчуття вдові п-ні Дарії, дочкам Аніті та Іванці з Родинами та дальшій Родині.

Наукове Товариство ім. Шевченка

ділиться сумною вісткою з своїми Членами й Українським Громадянством, що у четвер, 18-го червня 1987 року, несподівано і передчасно, на 69-му році життя, на розрив серця помер

бл. п. д-р

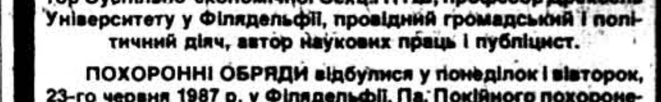
ПЕТРО ЮРІЙ СТЕРЧО

дійсний член Наукового Товариства ім. Шевченка, директор Суспільно-економічної Секції НТШ, професор Дрексель Університету у Філядельфії, провідний громадський і політичний діяч, автор наукових праць і публіцист.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулися у понеділок і вівторок, 23-го червня 1987 р. у Філядельфії, Па. Покійного похоронено на парафіяльному цвинтарі Пресвятої Марії на Факс Чейс, Па.

Достойній Дружині Пані Ірині та Дітям висловлюємо глибоке співчуття.

Управа НТШ

У глибокому смутку повідомляємо Членство і все Українське Громадянство, що дня 18-го червня 1987 р. відійшов у Вічність провідний суспільно-громадський діяч

св. п. проф. д-р

Петро Юрій Стерчо

голова Організації Державного Відродження України, головний редактор „Самостійної України", кол. член Карпатської Січі, голова Карпатського Дослідчого Центру, голова Краєвого Комітету для відзначення Великого Голоду в Україні 1932-33 років, кол. голова 12-го Відділу ОДВУ, кол. голова Відділу УКК — Української Громади Метрополітальної Філядельфії — Відд. УАКРади, член академічних американських і українських інституцій, член керівних органів українських і громадських установ, професор Дрексель Університету у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися: Панахида — 22-го червня, о 8-ій год. веч. в похоронному заведенні М. Насевича, Френклін і Бравн вул., у вівторок, 23-го червня 1987 р. о год. 10-ій ранку — Заупокійна Літургія, яку відправив Високопреосвященніший Кир Стефан, Митрополит УКЦеркви в ЗСА в Катедральнім Храмі Непорочного Зачаття Пресв. Діви Марії в Філядельфії, Па.

Тлінні Останки були перевезені на цвинтар Св. Марії в Факс Чейс, Па.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Складаємо найщиріші вислови співчуття Родині Покійного.

12 Відділ ОДВУ у Філядельфії | **20 Відділ УЗХ у Філядельфії**

МИСТЕЦЬКІ ПРОГРАМИ на СОЮЗІВЦІ

П'ятниця, 3-го липня
8:30 веч.
Василь Мельничин
при акомпаньяменті доньки Адріяни
Фортепіянове сольо —
Уляна Пінковська-Сенчишин
10 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Темпо"

Субота, 4-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Оленка Геймур
при акомпаньяменті
Уляни Пінковської-Сенчишин
Василь Мельничин
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Темпо"

Субота, 11-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Вокальний квартет „Черемшина"
Монтреаль, Канада
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра Алік і Дорко

Субота, 18-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Степан Шкафаровський
Адріян Бриттан
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Гуцули"

Неділя, 19-го липня
4-та по пол. — КОНЦЕРТ
в пошану Христителів України
свв. Ольги і Володимира

Субота, 25-го липня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Гриць Зозуля
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Трембіта", Торонто

Субота, 1-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Тріо „Верховина"
Уляна Сенчишин
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Темпо"

Субота, 8-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
танцювальний ансамбль „Зоря"
10.00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра Алік і Дорко

Субота, 15-го серпня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Танцювальний ансамбль школи
Роми Прийми-Богачевської
10:30 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Хлопці зі Львова"

Субота, 22-го серпня
Танцювальний ансамбль „Дунай",
Ст. Катарінс, Канада
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Гуцули"

Субота, 29-го серпня
8:30 веч. КОНЦЕРТ
Оперна Компанія ім. Лисенка
солісти:
Марта Кульчицька-Андріюк
Оленка Геймур
Богдан Чаплинський
і Ігор Дорінн Кравців
Піяно Марта Кузьма-Каннінгем
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестри „Темпо" і „Нове покоління"

Субота, 5-го вересня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Алекс, вокаліст
Оркестра „Темпо"
10:30 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Темпо"

Неділя, 6-го вересня
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Жіночий хор „Ясмін", Торонто
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра „Темпо"

Субота, 19-го вересня
ДЕНЬ УНСоюзу
8:30 веч. — КОНЦЕРТ
Танцювальний ансамбль „Чайка"
10:00 веч. — ЗАБАВА
Оркестра Алік і Дорко

Конферансьє: Лариса Лорет-Лисняк

Програма може бути змінена.

Souzivka UNA Estate
Foordmore Road, Kerhonkson, N.Y. 12446
(914) 626-5641

НА ПРЕСОВІЙ КОНФЕРЕНЦІЇ, що відбулася у Варшаві, пресовий секретар польського уряду Єжи Урбан висловив жаль з приводу „ненавмисного" обстрілу польськими кораблями західньонімецького військового судна „Нектар" 15-го червня в Гданській затоці. В результаті обстрілу „Нектар" зазнав пошкоджень, а три західньонімецькі матроси були поранені. Разом з тим Є. Урбан сказав, що західньонімецька сторона повинна взяти на себе частину вини, бо капітан „Нектара" не реагував на попередження поляків залишити зону військових маневрів.

ПІСЛЯ ЗАКІНЧЕННЯ екстренної наради кабінету міністрів Західньої Німеччини асистент канцлера Коля, Вольфганг Шебель, повідомив, що палестинський терорист Алі Мохаммед Гамаді стане перед західньонімецьким судом і його будуть судити за повітряне піратство, вбивство американського громадянина Роберта Стетгема, спробу привезти на територію Західньої Німеччини вибухівку та за інші злочини. За словами В. Шебеля, рішення судити Гамаді повинно стати попередженням для інших терористів, що уряд Західньої Німеччини не має наміру піддаватися шантажеві, зв'язаному з викраденням громадян цієї країни. Шебель звернувся до всіх урядів і політичних груп Близького Сходу з просьбою надати допомогу Західній Німеччині в звільненні захоплених громадян цієї країни.

ЧЛЕНИ РАДИ БЕЗПЕКИ ООН підготовили текст резолюції, яка закликає Іран і Ірак покласти кінець війні, що триває вже сім років. Текст резолюції ще не надрукований, але вже стало відомо, що з ним погодилися всі п'ять постійних членів Ради Безпеки. — Великобританія, Китай, Совєтський Союз, З'єднані Стейти Америки і Франція. Це вселяє надію, що резолюція буде прийнята. Однак нема гарантії, що Іран і Ірак прислухаються до неї. Стало відомо, що в текст резолюції не включена пропозиція ЗСА про припинення достави зброї Іранові і Іракові.

КОЖНОЇ ХВИЛИНИ на нашій пляненті зникає 20 гектарів тропічного лісу, що за площею дорівнює 30-ом футбольним полям. А щороку вирубують майже 80,000 квадратних кілометрів джунглів. Особливо тривожне становище в Африці. Від початку цього століття Етіопія, наприклад, втратила майже 90 відсотків своїх лісів. Критичне становище і в Танзанії, Кенії, на Малаґаскарі та в інших державах Західньої і Східньої Африки, де розкинулася майже половина всіх лісів континенту. Експерти міжнародного фонду захисту довкілля вважають, що якщо тропічні ліси на нашій пляненті і далі будуть знищуватися такими ж темпами, то 2050 року в цих районах землі буде зрубане останнє дерево.

ЗВІТ КРАЙОВОЇ КОАЛІЦІЇ науковців і знавців довкілля стверджує, що через викидання отруйних відходів у прибережні води Америки небезпечно споживати деякі морські риби з побережжя Нової Англії. Звіт звертається до Управління харчами й ліками краще і частіше піддавати аналізі рибу, заплянувавши для стейтів Нової Англії більш ефективну програму контролювання комерційного і аматорського риболовства.

ПІСЛЯ ПІВТОРАРІЧНОЇ БОРОТЬБИ з податковою кризою, Тексас стоїть знову перед новою кризою кризою стейтового проводу. В осередді цієї кризи стоїть губернатор Біл Клементс, який здогадно має деяке відношення до скандалу футбольного університетського набору в Полудневo-Методистському університеті. Стейтовий прокуратор Джім Матокс оголосив слідство у цій справі, проте сам губернатор Клементс називає ці обвинувачення нісенітницями та політичними порахунками.

У БОСТОНІ ОДИН ІЗ більших військових контракторів признався до вини у 22-ох кримінальних оскарженнях. Одним з оскаржень є підроблювання робітничих карток, через що Департамент оборони мусів платити півтора мільйона долярів більше у роках 1981-1983. Фірма „Авко Корпорейшен" погодилася повернути Федеральному урядові 4.6 мільйона долярів, як пеню за зловживання.

У ВІВТОРОК, 23-го червня, Палата репрезентантів проголосувала прийняти трильйонний Бюджет на 1988 рік. Тим часом Конгрес і Білий Дім посилили натиск на своїх прихильників у справі податкової політики. Голосування у відношенні 215 до 201 пройшло в Конгресі в користь демократичної точки зору і всупереч заяві президента Регена, що він накладе своє вето на плян, що передбачуватиме піднесення податків.

У ВАШІНГТОНІ В БЮРІ перепису населення, знаходиться давня приказка в якій говориться: „змініть методу, а зміните рахунок". Якраз це й є те, що бюро хоче зробити у переписі населення 1990 року, що буде 21-им з черги переписом населення Америки, який проводиться щодесять років для встановлення кількости американців, та як вони живуть.

У ФОРТ ГУД, ТЕКСАС, розбився під час військового тренування вертоліт типу ЮГ-1, „Гюї", в якому загинуло десять військовиків, як заявив речник військової бази майор Джордж Кріч.

Цінне...

(Закінчення зі ст. 2)

журналістів і письменників, як (абетковому порядку) Василь Кархут, Тома Лапичак, Іван та Юрій Липи, Євген Озаркевич, Роман Осінчук, Софія Парфанович, Маріян Панчишин, Павло Пундій, Ростислав Сочинський та інші. Звичайно, їхні імена було включено до довідника разом із описом їхньої неоціненої діяльности для добра української науки і українського народу взагалі. І саме тому, що їхня діяльність напевно відома для наших читачів, з браку місця не будемо тут над нею зупинятися.

Зустріч з прихильницями СФУЖО

У серії підготови до конгресу СФУЖО фінансова комісія СФУЖО в Канаді під проводом Ірини Вжесневської зорганізувала зустріч з прихильницями СФУЖО в Торонто, Канада, 2-го травня ц.р., в приміщеннях галерії Канадсько-Української Мистецької Фундації. Члени прихильники СФУЖО завжди творили фінансову базу для діяльности СФУЖО, тож управа інформує їх про свою діяльність чи то у формі друкованих звідомлень чи під час товариських зустрічів.

Канцелярія, в якій концентруються фінансові і адміністраційні справи, розміщується тепер у Торонто, де живе багато членок управи, а голова СФУЖО Марія Квітковська є частим гостем у Торонто. Вона була присутня на згаданій зустрічі і у своєму слові поінформувала учасниць про діяльність управи та про підготову до конґресу, який відбудеться в Торонто 26-29-го листопада ц. р.

У рамках зустрічі відбулася панеля на тему актуальних і не раз хвилюючих подій. Модераторкою панелі була Марія Шкамбара. Панелісток представила І. Вжесневська, подаючи інформації про їх науковий стаж і становища, які вони займають. Молоді панелісти порушили кілька тем із нашого актуального громадського життя.

Першою промовляла Валя Курилів, яка є активною в організації оборони доброго імени українців. Вона розповіла про різні успішні заходи і реакції на знеславлювання українського імени в пресі і на телевізії та наголосила важливість на різні знеславлюючі нас вислови телевізійних передач чи статтей у пресі. Для прикладу подала, що один написаний лист має вартість опінії 1,000 однодумців. Важливі є теж подяки парляментаристам, які прихильно зареагували на листи. Як ще інший приклад важливости реакції читачів на статті в журналах розповіла про прихильну для українців статтю у почитному журналі „Нешенел Джіоґрафік", яка була поміщена на вимогу українського читача, що загрозив судовою розправою проти журналу за давніше поміщення статті у тому ж журналі, яка знеславлювала українців.

Друга панелістка Галя Перун порушила тему участи жінок-професіоналісток у праці жіночих організацій, її важливість і труднощі. Вона заявила, що багато професіоналісток готові є включитися в українське життя, але потребують до цього спонуки. Як примір подала поїздку хору „Веснівка" до Південної Америки і опісля акцію учасниць в організації допомоги українським родинам у Бразилії.

Ще інша справа, яка хвилює жіноцтво на еміґрації, — це українські школи. На цю тему говорила Оксана Винницька. Панелістка насвітлила різні степені заінтересування українськими школами учнів і їх родичів і дійшла до висновку, що підставою українського виховання є родинний дім, а українська школа може бути лише допоміжним чинником у формуванні української свідомости і знання про українську літературу, історію та культуру.

Після резюме панелю відбулася дискусія, в якій учасниці ставили питання до поодиноких заторкнених панелістками тем.

На закінчення І. Вжесневська подякувала панелісткам за труд і родині Шафранюків за безкоштовне відступлення залі в галерії КУМФ. На заповненій учасниками залі панував оживлений і оптимістичний настрій і присутні ще довго гуторили при каві зі знаменитим сирником.

Ярослава Винницька